Р Е Ш Е Н И Е
№ 43308

гр. София, 05.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 47 състав,** в публично заседание на 27.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **6679** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.10, ал.1, т.1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/ вр. с чл.10а, ал.4 от ЗЧРБ и Наредбата за условията и реда да издаването на визи и определяне на визовия режим /Н./.

Образувано е по жалба на И. Х., [дата на раждане] , гражданин на К., против ОТКАЗ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „Д“, издаден от 12.05.2026г. от Р. К.-трети секретар ЗКС на Посолството на Република България в П..

По изложените в жалбата обстоятелства –се моли да се уважи същата. По допустимостта на жалбата се визира, че се засяга чл.8 от ЕКПЧ, тъй като се отразява на правото на семеен живот. Твърди се, че отказът също е в нарушение на чл.14 от ЕКПЧ, която норма забранява дискриминацията. По същество се излагат съображения, че отказът е процесуално незаконосъобразен, доколкото не отговарял на изискването за форма, тъй като липсват мотиви. Подчертава се, че се касае за лице, което има разрешение да работа в РБ, както и позитивно становище на ДАНС и писмо от Дирекция „Миграция“ да се издаде виза „Д“. Твърди се, че по този начин по отношение на лицето - има непряка дискриминация. С оглед изложеното се моли да се уважи жалбата.

В съдебно заседание жалбата се поддържа от адв.А.. Претендират се разноски.

Ответникът не се представлява, но в придружителното писмо изразява становище за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. ГРАД С ОГЛЕД СТАНОВИЩАТА НА СТРАНИТЕ, НАМЕРИ ЗА УСТАНОВЕНО СЛЕДНОТО:

Жалбата от 18.05.2026г. по отношение на връчване от 13.05.2026г. е в срок, от адресат на акта

засегнат от същия, поради което следва да се разгледа по същество.
Жалбата е допустима с оглед разпоредбата на чл.10а, ал.4 от ЗЧРБ, тъй като са заявени претенции за нарушения на чл.8 от ЕКПЧ и чл.14 от ЕКПЧ. Съдебната практика на ВАС е константна, че преценката дали в действителност има нарушения на ЕКПЧ – е по съществото на спора.
Във връзка с последното – следва да се има предвид, че производството пред ответника е започнало по заявление №PRN25000477 /л.18/, подадено на 29.12.2025г., към което са описани приложените документи касаещи това, че лицето е общ работник, за което има трудов договор с „Тони БК“ ЕООД, представено е и свидетелство за съдимост, данни за банкова сметка и карта, медицинска застраховка. На л.30 е своеобразно интервю за това, че лицето кандидатства за виза „Д“, работи като шофьор на Т., има 3 деца, бил е и друг път в С., П.. Няма данни кой и кога е провел посоченото интервю, но същото е за целите на производството. Към преписката е представено писмо с данни за предоставен достъп до пазара за срок от 3 години по чл.24и от ЗЧРБ за лицето, заедно с други работници – л.21 –позиция 4, както и декларация от Д. М., че предоставя жилището си в [населено място], кв. Факултета, ул.308, №4 на 7 лица сред които и оспорващият.
Въз основа на заявлението и съобразните доказателства вкл. отрицателното становище на ДАНС е постановен отказ по стандартен формуляр, в който е отбелязано чл.10, ал.1 т.17 и т.23 от ЗЧРБ- като словесно е изписано, че „направените изявления не доказват убедително и надеждно целта и условията на заявеното пребиваване, лицето е представило документ с невярно съдържание и е декларирал неверни данни, като има съмнения относно автентичността на приложените документи“.
По преписката е представена заповед №95-00-282 от 04.05.2026г. /л.32/ на Министъра на вътрешните работи за упълномощаване на задграничните представителства да вземат решения по заявленията за визи. Представена е на л.33 и заповед №75 от 19.11.2025г., с която посланикът на РБ в П. е упълномощил третия секретар Р.К.- да постановява откази по исканията на виза.
В съдебното производство е приложено и становището на ДАНС по съгласувателната процедура, видно от което се ВЪЗРАЗЯВА да се предостави виза. В писмо рег.№ 202001-001-03 –М-6-1720 от 27.04.2026г. е посочено, че има нередности в представените документи. Първо относно работодателя, че дружеството няма сключени трудови договори с нито едно лице т.е няма реално работници. Направени са и констатации, че върху трудовите договори на новите работници подписите се различават от тези в паспортите им. Въз основа на това е изведен извода, че причината за привличането им като работници е привидна, поради което не е доказана целта за пребиваване. С оглед това от ДАНС е предложено да не се уважава искането за виза.
В съдебното производство л.69- съдът при предявяване на оспорващата страна на становището на ДАНС – е предявил и данни касателно дружеството, че няма работници и справка за адреса и седалището на същото съвпадаща с мястото на работа на лицето, посочено в трудовия договор. Указал е на страната, че мооже да ангажира други оборващи тези факти, доказателства, което не е направео.
С ОГЛЕД ИЗЛОЖЕНОТО СЪДЪТ НАМИРА СЛЕДНОТО:
В чл.9е от Закона за чужденците в РБ е посочено, че условията, редът и отказът на издаване на визи се определя с акт на МС и това е наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим. В тази връзка се установява, че отказа е издаден от компетентен орган по чл. 9г, ал. 1 ЗЧРБ и чл. 34, ал. 3 и ал. 5 Н..
Актът е съставен в писмена форма върху нормативно установения формуляр. Съгласно чл. 34, ал. 4 Н. във формуляра се посочват основанието и мотивите за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност. Видно от Наредбата - чл.25, ал.3 отказът за

издаване на виза – следва, ведно с релевантните бележки, да се отрази върху заявлението. Решението по арг. на чл.29, ал.3 се взема от консулското представителство. Видно от заповед № №95-00-282 от 04.05.2026г. /л.32/ и заповед №75 от 19.11.2025г. – издалото отказа лице – е компетентно да го постанови. Следователно – отказът е на надлежен орган.
Относно възраженията, че не е мотивиран акта – същите не се споделят. Касае се за отказ по стандартен формуляр, където е отразено за отказ обстоятелството, че не се доказва достоверно целта и условията на планирания престой. Към преписката е писмото на ДАНС, което е отрицателно становище и е обусловено от анализ на представените документи. Правният въпрос е какъв е характерът на становището - обвързващо ли е, трябва ли да се съобрази от органа, може ли да се обори от оспорвания, може ли да бъде извън основанията за националната сигурност, която е свързана с нормата на чл.10 от ЗЧРБ.
Относно становището на ДАНС, трябва да се съобрази, че отрицателното становище на ДАНС е обвързващо за водещия производството орган безспорно, когато касае сигурността. Така становището на ДАНС в хипотезата на чл. 22, ал. 4, вр. чл. 26, ал. 1, вр. чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ представлява и мотиви на акта, с който се отказва предоставяне съответното право. Наложена е практиката, че доколкото това становище не подлежи на отделен контрол, то законосъобразността се преценява при оспорването на крайния акт, тъй като се засяга правната сфера на лицето. /така решение № 8151 от 13.06.2014 г. на ВАС по адм. д. № 4656/2014 г., VII о., решение № 13436 от 29.10.2020 г. на ВАС по адм. д. № 3673/2020 г., IV о.. В този смисъл е и т. 2 от решение от 22 септември 2022 г. на СЕС по дело C-159/21, че не се допуска национална правна уредба, съгласно която, когато органи със специализирани функции, свързани с националната сигурност, са констатирали с немотивирано становище, че дадено лице представлява заплаха за тази сигурност, поради което решаващият орган да е длъжен системно да отказва да предостави субсидиарна закрила на това лице или да отнема предоставената по-рано международна закрила на същото лице, като се основава на споменатото становище.
С оглед гореизложеното –се прави извода, че мотивираното становище е обвързващо за органа и съда, но становището на ДАНС подлежи на инцидентна проверка в съдебното производство във връзка със своята мотивираност. Може оспорващият да установи друго.
Съдът приема, че конкретно нищо от посоченото в писмото на ДАНС не е оборено. Представените документи към заявлението не оборват констатациите на ДАНС, свързани с достоверността на целта и условията на престоя. Тези изводи се градят на база на анализ, който съдът приема за цялостен и обоснован, поради което се споделя. Следва да се допълни, че видно от преписката лицето е шофьор и кандидатства като такъв, но представеният трудов договор е за общ работник. Видно от същия касае адрес на местотаботата на [улица] А, където има сграда, в която е разположен пощенски клон 1233 на партера /общоизвестен факт/, но е и вписано седалището на работодателя. Тези обстоятелства не са коментирани от ДАНС, както и факта, че на адреса, където ще пребивава работещия в кв.Факултета /ул.308 №4 едноетажна сграда видимо с неголям капацитет за настаняване/ ще бъде с още други 6 лица. Тези факти, към констатацията на ДАНС, че дружеството работодател- няма нито едно регистрирано лице до момента по трудов договор, не представя финансови отчети и т.н. потвърждава констатацията на ДАНС, че дружеството работодателят е фиктивна фигура. Всичко това всява съмнения касателно целта и намерението за издаване на виза. За тези обстоятелства изрично е указано на процесуалния представител на оспорващия преди приемането на становището на ДАНС да ангажира опровергаващи доказателства и не е сторено. Съмненията касателно подписа на ДАНС не се споделят от съда, защото преценката може да се гради, ако има експертни знания, тъй като визуалното сравнение е недостоверно, което в случая е и неправилно. Следователно - данните в

тяхната съвкупност обосновават извода за недостоверност на целта, следваща от неверност на приложените към заявлението документи, поради което отказът е и материално законосъобразен. В действителност като е посочена и т.23 на чл.10 не е направено разграничение кое предложение -първо за документ с невярно съдържание или второ предложение - за неверни данни. Следва да се има предвид, че констатацията за документ с невярно съдържание, като не е конкретизирано кой е той - е била основание за отмяна на сходни откази за визи на други работници на същия работодател адм.дело №6747/26г. и адм.дело № 6559/26г. на АССГ/, но изложеното не прави останалите съждения общи и неправилни. Релевантното е, че целта и условията на заявеното пребиваване не са убедителни и надеждни -основание по чл.10, ал.1 т.17 от ЗЧРБ и първото такова посочено от ответника. Тази първа констатация в отказа е подкрепена от анализа на документите, направен в писмото на ДАНС и не се опорочава без посочването на това кои документи са счетени за такива с невярно съдържание. Следва да се подчертае, че по ЗЧРБ в чл.10, ал.1 т.17 няма изискване да има установеност на неверността на заявената цел по някакъв начин. Целта на производството по издаване на виза е в действителност лицето да покрие причината, поради което кандидатства за виза –да пристигне в РБ и да работи. За това се преценява какво и къде ще работи, за кого, къде ще живее. След като в тези елементи има съмнение - целта не е заявената и се постановява отказ по чл.10, ал.1 т.17 от ЗЧРБ. В действителност е посочена и т.-23, която е свързана с документ с невярно съдържание и неверни данни, но двете точки т.17 и т.23 са взаимно свързани. Ответникът може да прави констатации по отношение на документите, които не са официални и не го обвързват с материална доказателства сила за изявленията в тях- дали са с вярно или не съдържание и отделно дали се касае за неверни данни /втората хипотеза/. Това е така, защото представените и коментирани от ДАНС документи са частни такива, отделно и някои от тях не са удостоверителни, а диспозитивни. С оглед изложеното съдът намира, че отказът е ясен, мотивиран и материално-законосъобразен.

На последно място - следва да се подчертае, че не се установи да има нарушения и на ЕКПЧ. Твърди се, че е засегнато правото на семеен живот, но видно от изявлението на пълномощника – семейството на лицето не е в РБ. Не се установява и дискриминационно отношение. В тази връзка само се релевира посочената норма от ЕКПЧ с оглед преодоляването недопустимостта на съдебното оспорване, без да се правят по-конкретни твърдения. Предвид установеното се прави извода, че и на посоченото основание -жалбата е неоснователна.

Следователно – отказът е правилен и жалбата като неоснователна трябва да се отхвърли.

ВОДИМ СЪДЪТ и на основание чл.172, ал.1 от АПК

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на И. Х., [дата на раждане] , гражданин на К. против ОТКАЗ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване Д, издаден от 12.05.2026г. от Р. К.-трети секретар ЗКС на Посолството на Република България в П..

Решението може да се обжалва в 14-дневен срок с касационна жалба пред ВАС чрез АССГ от съобщаването му. Преписи.

Съдия: